

“मीठे बच्चे- योगद्वारा तत्त्वलाई पावन बनाउने सेवा गर किनकि जब तत्त्व पावन बन्दछ तब यस सृष्टिमा देवताले पाउ राख्नेछन् ।”

प्रश्न:- तिमीहरूको नयाँ राजधानीमा कुनै पनि प्रकारको अशान्ति हुन सक्दैन- किन ?

उत्तर:- १. किनकि त्यो राजाई तिमीहरूलाई बाबाद्वारा वर्सामा मिलेको हो । २. वरदाता बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई अहिले नै वरदान अर्थात् वर्सा दिनुभएको छ, जसकारण वहाँ अशान्ति हुन सक्दैन । तिमी बाबाको बन्यौ, त्यसैले सारा वर्सा लिन्छौ ।

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले त जान्दछन्, जसका हामी बच्चा हौं, उहाँलाई सच्चा साहेब पनि भनिन्छ, त्यसैले आजकल तिमी बच्चाहरूलाई साहेबजादे (ईश्वरका सन्तान) पनि भनिन्छ । सचको बारेमा पनि एउटा भनाइ छ- *सच खाना, सच पहनना* । बनाउन त यो मनुष्यले बनाएको हो तर बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ । बच्चाहरू जान्दछन्- उँचभन्दा उँच बाबा नै हुनुहुन्छ जसको धेरै महिमा छ, जसलाई रचयिता पनि भनिन्छ । उहाँका पहिलो-पहिलो रचना तिमी बच्चाहरू हो । बाबाका बच्चा हो नि । सबै आत्माहरू बाबाको साथमा रहन्छन् । त्यसलाई भनिन्छ- बाबाको घर, स्वीट होम । यो कुनै घर होइन । बच्चाहरूलाई थाहा छ- उहाँ हाम्रो सबैभन्दा मीठा बाबा हुनुहुन्छ । स्वीट होम हो शान्तिधाम । फेरि सत्ययुग पनि स्वीट होम हो किनकि वहाँ हरेक घरमा शान्ति रहन्छ । यहाँ घरमा लौकिक आमा-बुवाको बीचमा पनि अशान्ति छ भने दुनियाँमा पनि अशान्ति छ । वहाँ त घरमा पनि शान्ति हुन्छ भने सारा दुनियाँमा पनि शान्ति रहन्छ । सत्ययुगलाई नयाँ सानो दुनियाँ भनिन्छ । यो पुरानो कति ठूलो दुनियाँ छ । सत्ययुगमा सुख-शान्ति हुन्छ । कुनै हंगामाको कुरा हुँदैन किनकि बेहदका बाबाबाट शान्तिको वर्सा मिलेको छ । गुरु गोसाईंले आशीर्वाद दिन्छन्- पुत्रवान् भव । यो कुनै नयाँ आशीर्वाद दिँदैनन् । बाबाबाट त स्वतः वर्सा मिल्छ । अब बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई स्मृति दिलाउनुभएको छ । जुन पारलौकिक बाबालाई भक्ति मार्गमा सबै धर्मकाले याद गर्छन्- जब दुःखको दुनियाँ हुन्छ । यो हो नै पतित पुरानो दुनियाँ । नयाँ दुनियाँमा सुख हुन्छ, अशान्तिको नाम हुँदैन । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई त पवित्र गुणवान् बन्नु छ । नत्र भने धेरै सजाय खानुपर्छ । बाबाको साथ-साथै धर्मराज पनि छन्, हिसाब-किताब चुक्ता गराउनेवाला । ट्रिब्युनल (विशेष अदालत) बस्दछ नि । पापको सजाय त अवश्य मिल्नु छ । जसले राम्रोसँग मेहनत गर्छ, उसले कहाँ सजाय खान्छ र ? पापको सजाय मिल्छ, जसलाई कर्मभोग भनिन्छ । यो त रावणको पराई राज्य हो, यसमा अपार दुःख छ । राम राज्यमा अपार सुख हुन्छ । तिमी सम्झाउन त धेरैलाई सम्झाउँछौ फेरि कसैले भट्ट बुझ्दछन् र कसैले बिस्तारै बुझ्दछन् । कम बुझ्दछन् भने सम्झ यसले भक्ति ढिलो गरेको छ । जसले शुरूदेखि भक्ति गरेको छ, उसले ज्ञानलाई पनि छिटो बुझ्दछ किनकि उसलाई पहिलो नम्बरमा आउनु छ ।

तिमी जान्दछौ- हामी आत्माहरू स्वीट होमबाट यहाँ आएका हौं । साइलेन्स, मुवी, टकी छ नि । बच्चाहरू ध्यानमा गए भने सुनाउँछन्- वहाँ मुवी चल्दछ । उनीहरूको ज्ञान मार्गसँग कुनै सम्बन्ध छैन । मुख्य कुरा हो आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर, अरू कुनै कुरा छैन । बाबा निराकार, बच्चाहरू पनि, मतलब आत्माहरू पनि यस शरीरमा निराकार छन्, अरू कुनै कुरा नै उठ्दैन । आत्माको प्रेम त एक परमपिता परमात्मासँग नै छ । शरीर त सबै पतित छन् । त्यसैले पतित शरीरसँग प्रेम हुन सक्दैन । बन्न त आत्मा पावन बन्दछ तर शरीर त पतित नै छ । पतित दुनियाँमा शरीर पावन बन्दै-बन्दैन । आत्मालाई त पावन यहाँ बन्नु छ, त्यसैले यी पुराना शरीरहरूको विनाश हुनेछ । आत्मा त अविनाशी छ । आत्माको काम हो बेहदका बाबालाई याद गरेर पावन बन्नु । आत्मा पवित्र भएपछि त शरीर पनि पवित्र चाहिन्छ । त्यो मिल्नेछ नयाँ दुनियाँमा । आत्मा पवित्र बन्दछ, आत्माले एक परमपिता परमात्मासँग नै योग लगाउनु छ । यस पतित शरीरलाई त छुनु पनि छैन । यो आत्माहरूसँग बाबा कुरा गर्नुहुन्छ । बुझ्नुपर्ने कुरा छन् नि । सत्ययुगदेखि लिएर कलियुगसम्म शरीरसँग अल्झिएका छौ । वहाँ आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छन्, वहाँ विकारमा जाँदैनन्, जसकारण शरीर वा आत्मा विकारी बनून् । वल्लभाचारी पनि छन्, छुन दिँदैनन् । तिमीहरू जान्दछौ- उनीहरूको आत्मा कुनै निर्विकारी पवित्र हुँदैन । उनीहरू एउटा वल्लभाचारी पन्थका छन् जो आफूलाई उच्च कुलको सम्झन्छन्, शरीरलाई पनि छुन दिँदैनन् । यो सम्झ्दैनन्- हामी विकारी

अपवित्र छौं, शरीर त भ्रष्टाचारबाट पैदा भएको हो । यी कुरा बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ । आत्मा पावन बन्दै गएपछि शरीर पनि बदली गर्नुपर्छ । पावन शरीर त तब बन्छ जब ५ तत्त्व पनि पावन बन्दछ । सत्ययुगमा तत्त्व पनि पवित्र हुन्छ भने शरीर पनि पवित्र बन्दछ । देवताहरूले पतित शरीरमा, पतित धर्तीमा पाउ राख्दैनन् । उनीहरूको आत्मा र शरीर दुवै पवित्र, पावन हुन्छन् । त्यसैले उनीहरूले सत्ययुगमा नै पाउ राख्छन् । यो हो पतित दुनियाँ । आत्माले पारलौकिक बाबा परमात्मालाई याद गर्दछ । एउटा शारीरिक पिता, अर्को अशरीरी पिता हुनुहुन्छ । अशरीरी बाबालाई याद गर्छन् किनकि उहाँबाट यस्तो सुखको वर्सा अवश्य मिलेको छ, जसकारण याद नगरिकन रहनै सक्दैनन् । हुन त अहिले तमोप्रधान बनेका छन्, तर पनि उहाँ बाबालाई अवश्य याद गर्छन् । ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भन्ने उल्टो शिक्षा मिल्छ । फेरि यस कुरामा पनि अलमलिन्छन्— मनुष्य, मनुष्य नै बन्छ । यी सबै भूलहरूलाई बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ । बाबाले एउटै मनमनाभवको मन्त्र दिनुहुन्छ, त्यसको पनि अर्थ हुनुपर्छ । आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर । यही धुन लागिरहोस् जसद्वारा तिमी पावन बन्न सक्नेछौ । देवताहरू पवित्र हुन्छन्, अब बाबा आएर फेरि यस्तो पवित्र बनाउनुहुन्छ । सामुन्नेमा लक्ष्य-उद्देश्य (एम अब्जेक्ट) राखिदिनुहुन्छ, जो मूर्ति बनाउनेवाला हुन्छन्, मनुष्यको चेहरा हेरेर भट्ट उसको मूर्ति बनाइदिन्छन् । मानौं ऊ जीवित सामुन्नेमा बसेको छ । त्यो त जड मूर्ति हुन जान्छ । यहाँ बाबा तिमीहरूलाई भन्नुहुन्छ— तिमीहरूलाई यस्तो चैतन्य लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ । कसरी बन्ने ? मनुष्यबाट देवता तिमी यस पढाइ र पवित्रताद्वारा बन्नेछौ । यो स्कूल हो नै मनुष्यबाट देवता बन्ने । उनीहरूले जुन मूर्ति आदि बनाउँछन्, त्यसलाई आर्ट भनिन्छ । हुबहु त्यही अनुहार आदि बनाउँछन् यसमा हुबहुको त कुरै छैन । यो त जड चित्र हो, वहाँ त तिमीहरू स्वाभाविक चैतन्य बन्छौ नि । ५ तत्त्वहरूको चैतन्य शरीर हुनेछ । यी जड चित्र त मनुष्यद्वारा बनाइएका हुन् । हुबहु त हुन सक्दैन किनकि देवताहरूको फोटो त निकाल्न सकिदैन । ध्यानमा साक्षात्कार त गर्छन् तर फोटो निकाल्न सकिदैन । भन्छन्— मैले यस्तो साक्षात्कार गरें । चित्र त न आफूले न अरू कसैले बनाउन सक्छ । स्वयं यस्तो तब बन्छौ जब बाबाबाट ज्ञान लिएर पूरा गर्नेछौ, त्यसपछि हुबहु कल्प पहिलाजस्तै बन्नेछौ । यो कस्तो प्राकृतिक, अद्भुत ड्रामा छ । बाबा बसेर यी अद्भुत कुराहरू सम्झाउनुहुन्छ । मानिसलाई त यी कुरा ख्यालमा पनि रहन सक्दैन । उनीहरूका अगाडि गएर सिर झुकाउँछन्, सम्झन्छन्, यिनीहरूले राज्य गरेर गएका हुन् । तर कहिले ? यो थाहा छैन । फेरि कहिले आउनेछन् वा के गर्नेछन्, केही थाहा छैन । तिमी जान्दछौ— सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी जो आएर गएका छन्, उनीहरू हुबहु फेरि बन्नेछन् अवश्य, यस ज्ञानद्वारा । आश्चर्य छ नि ! त्यसैले अब बाबा सम्झाउनुहुन्छ— यस्तो पुरुषार्थ गर्नाले तिमीहरू नै देवता बन्नेछौ । चालचलन त्यही चल्नेछ जो सत्ययुग-त्रेतामा चलेको हुन्छ । कति अनौठो ज्ञान छ । यो बुद्धिमा तब टिक्छ जब दिलको सफाइ हुन्छ । सबैको बुद्धिमा यो कुरा टिक्न सक्दैन । मेहनत चाहिन्छ । मेहनत विना कुनै फल कहाँ मिल्न सक्छ र । बाबा त पुरुषार्थ गराइरहनुहुन्छ । हुन त ड्रामा अनुसार नै हुन्छ तर पुरुषार्थ त गर्नुपर्छ । ड्रामामा छ भने पुरुषार्थ चल्नेछ भनेर यत्तिकै कहाँ बसिन्छ र ! यस्ता जंगली विचारवाला पनि धेरै हुन्छन्— हाम्रो तकदिरमा छ भने पुरुषार्थ अवश्य चल्नेछ । अरे, पुरुषार्थ त तिमीले गर्नुपर्छ । पुरुषार्थ र प्रारब्ध हुन्छ । मानिसहरू सोध्छन्— पुरुषार्थ ठूलो वा प्रारब्ध ठूलो ? अब ठूलो त प्रारब्ध हुन्छ । तर पुरुषार्थलाई ठूलो मानिन्छ जसद्वारा प्रारब्ध बन्छ । हरेक मनुष्यलाई पुरुषार्थद्वारा नै सबै कुरा मिल्छ । कोही यस्ता पनि पत्थरबुद्धि हुन्छन् जसले उल्टो बुझ्दछन् । बुझ्नुपर्छ— यसको तकदिरमा छैन । गिर्छन् । यहाँ बच्चाहरूलाई कति पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ । रात-दिन सम्झाइरहनुहुन्छ । आफ्नो चरित्र (केरेक्टर) अवश्य सुधानु छ ।

नम्बरवन चरित्र (क्यारेक्टर) हो पावन बन्नु । देवताहरू त हुन्छन् नै पावन । फेरि जब गिर्दछन्, चरित्र बिग्रन्छ अनि एकदम पतित बन्दछन् । अहिले तिमी जान्दछौ— हाम्रो त नम्बरवन चरित्र थियो । फेरि एकदम गिन्यौ । सारा आधार पवित्रतामा छ, यसमा नै धेरै गाह्रो हुन्छ । मनुष्यका आँखाले धेरै धोका दिन्छन् किनकि रावणको राज्य हो । वहाँ त आँखाले धोका दिदै-दिदैन । ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिल्छ, त्यसैले धर्म शक्ति हो (रिलिजन इज माइट) भनिन्छ । सर्वशक्तिमान् बाबा नै आएर यो देवी-देवता धर्म स्थापना गर्नुहुन्छ । गर्न त सबै आत्माहरूले गर्छन् तर मनुष्यको रूपमा गर्छन् । उहाँ बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर, देवताहरूको भन्दा उहाँको महिमा बिलकुल अलग छ । त्यसैले यस्ता बाबालाई किन याद नगर्ने ? उहाँलाई नै ज्ञानका सागर, बीजरूप भनिन्छ । उहाँलाई सत्-चित्त-आनन्द

किन भनिन्छ ? वृक्षको बीज हुन्छ, त्यसलाई पनि वृक्षको बारेमा थाहा त हुन्छ नि । तर त्यो हो जड बीज । त्यसमा आत्मा जडजस्तै हुन्छ, मनुष्यमा चैतन्य आत्मा छ । चैतन्य आत्मालाई ज्ञानको सागर पनि भनिन्छ । वृक्ष सानोबाट ठूलो हुन्छ । त्यसैले अवश्य आत्मा छ तर बोल्न सक्दैन । परमात्माको महिमा कति धेरै छ, ज्ञानका सागर... यो महिमा आत्माको होइन, परम आत्मा, मतलब परमात्माको गायन गरिन्छ, फेरि उहाँलाई ईश्वर आदि भन्दछन् । वास्तविक नाम हो परमपिता परमात्मा । परम अर्थात् सुप्रिम । महिमा पनि धेरै ठूलो गर्छन् । अहिले दिन-प्रतिदिन महिमा पनि कम हुन्छ किनकि पहिले बुद्धि सतो थियो फेरि रजो, तमोप्रधान बन्छ । यी सबै कुराहरू बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ । म हर ५ हजार वर्षपछि आएर पुरानो दुनियाँलाई नयाँ दुनियाँ बनाउँछु । गायन पनि छ नि-सत्ययुगको आदि है भी सत, होसी भी सत... कुनै भनाइ राम्रो बनाएका छन् किनकि उनीहरू त फेरि पनि त्यति पतित हुँदैनन् । पछि आउनेवाला त्यति पतित हुँदैनन् । तिमीहरू नै सतोप्रधान थियौ, फेरि धेरै जन्मको अन्त्यमा तमोप्रधान बनेका छौ, अरु धर्म स्थापकहरूको लागि यस्तो भनिदैन । उनीहरू न त्यति सतोप्रधान बन्छन्, न यति तमोप्रधान बन्नु छ । न धेरै सुख देखेका छन्, न धेरै दुःख देखेछन् । सबैभन्दा धेरै तमोप्रधान बुद्धि कसलाई भनिन्छ ? जो पहिले-पहिले देवता थिए, उनीहरू नै सबै धर्महरूभन्दा धेरै गिरेका छन् । गर्न त भारतवर्षको महिमा गर्छन् किनकि धेरै पुरानो हो । विचार गर्ने हो भने यस समयमा भारत धेरै गिरेको छ । उत्थान र पतन भारतको नै हुन्छ अर्थात् देवी-देवताहरूको । यो बुद्धिबाट काम लिनु छ । हामीले सुख पनि धेरै देखेका छौं जब सतोप्रधान थियौ, फेरि दुःख पनि धेरै देखेका छौं किनकि तमोप्रधान छौं । मुख्य छन् नै ४ धर्म- देवता, इस्लाम, बुद्ध र क्रिश्चियन (डिटिज्म, इस्लामिज्म, बुद्धिज्म र क्रिश्चियनिज्म) । बाँकी यिनीहरूबाट वृद्धि हुँदै गइरहेको छ । यी भारतवासीहरूलाई त थाहा नै छैन- हामी कुन धर्मका हौं । धर्मको बारेमा थाहा नभएकाले धर्म नै छोडिदिन्छन् । वास्तवमा सबैभन्दा मुख्य धर्म हो यो । तर आफ्नो धर्मलाई भुलेका छन् । जो समझदार छन् उनीहरूले सम्झन्छन्- यिनीहरूलाई आफ्नो धर्ममा श्रद्धा छैन । नत्र त भारत के थियो, अहिले के बनेको छ ! बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, तिमीहरू के थियौ ! बसेर सारा इतिहास सम्झाउनुहुन्छ । तिमी देवता थियौ, आधाकल्प राज्य गर्नु फेरि आधाकल्पपछि रावण राज्यमा तिमीहरू धर्म भ्रष्ट, कर्म भ्रष्ट बन्यौ । अहिले फेरि तिमीहरू दैवी सम्प्रदायका बनिरहेका छौ । भगवानुवाच, बाबा कल्प-कल्प तिमी बच्चाहरूलाई नै सम्झाएर ईश्वरीय सम्प्रदाय बनाउनुहुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) आफ्नो दिलको सफाइद्वारा बाबाको अनौठो ज्ञानलाई जीवनमा धारण गर्नु छ, पुरुषार्थद्वारा उच्च प्रारब्ध बनाउनु छ । ड्रामा भनेर रोकिनु छैन ।
- २) रावण राज्यमा अपवित्र आँखाको धोकाबाट बच्नका लागि ज्ञानको तेस्रो नेत्रबाट देख्ने अभ्यास गर्नु छ । पवित्रता जो नम्बरवन चरित्र हो, त्यसलाई नै धारण गर्नु छ ।

वरदान:- व्यर्थ संकल्पको कारणलाई जानेर तिनलाई समाप्त गर्नेवाला समाधान स्वरूप भव

व्यर्थ संकल्प उत्पन्न हुने मुख्य दुई कारण छन् :- १) अभिमान र २) अपमान । मलाई कम किन, मेरो पनि यो पद हुनुपर्छ, मलाई पनि अघि राख्नुपर्छ... यसमा कि त आफ्नो अपमान सम्झन्छौ वा फेरि अभिमानमा आउँछौ- नाममा, मानमा, शानमा, अघि आउनमा, सेवामा... । अभिमान वा अपमान महसुस गर्नु- यही व्यर्थ संकल्पको कारण हो, यस कारणलाई जानेर निवारण गर्नु नै समाधान स्वरूप बन्नु हो ।

स्लोगन:- शान्तिको शक्तिद्वारा शान्तिधामको यात्रा गर्न धेरै सहज हुन्छ ।